

A vízfordó és a cserépedény

Kínában egy vízfordónak volt két nagy cserépedénye. Annak a botnak egy-egy végén lógtak, amit a nyakában hordott. Az egyik edényen volt egy repedés, míg a másik tökéletes volt, és mindig egy teljes adag vizet szállított.

A pataktól a házig tartó hosszú séta végén a megrepedt edény már csak félig volt vízzel. Két teljes évig ment ez így: a vízfordó csak másfél edény vizet szállított a házába.

Természetesen a tökéletes edény büszke volt teljesítményére, hiszen feladatát jól teljesítette. De szegény törött cserép szégyellte a tökéletlenségét, és nyomorultul érezte magát, hogy csak fele annyit tudott teljesíteni.

Két év keserűség után egyik nap megszólította a vízfordót a pataknál:

- Szégyellem magam, mert a víz szivárog egész úton hazafelé.

A vízfordó így válaszolt a cserépedénynek:

- Észrevetted, hogy virágok az ösvényen csak a te oldaladon nőnek, s nem a másik cserép oldalán? Ez azért van így, mert én **mindig tudtam a hibádról és virágmagot szórtam az ösvénynek erre az oldalára. minden nap te locsoltad őket, amíg visszasétáltunk. Két éve leszdem ezeket a gyömrű virágokat, hogy az asztalt díszítsem velük. Ha te nem lennél olyan, amilyen vagy, akkor ez a gyönyörűség nem ragyogná be a házamat.**

Tanulság: Mindannyiunknak megvan a saját különleges hibája. Mi mindannyian törött cserépedények vagyunk. De ezek a törések és hibák, amik mindannyiunkban megvannak teszik az életünket olyan nagyon érdekessé és értékké. Csak el kell fogadnunk mindenkit olyannak, amilyen, s a jót meglátni másokban.